

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
Fòra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

RESPOSTA MEREXEU, GERMANS.

L'IGNORANCIA de dia 3 d'aquest mes me va despara aquesta bala-rasa:

«UN D'ARTÁ:—¿Sou mòrt ó viu? ¿Rebeu es periòdich que seguim enviantvos?»

Vatme t'aquí afixat dins un fandango y més perdut qu'un escarabat entre borres.

Hey ha preguntes tan difícils de contestá, com males d'entendre eran un temps, segons contan, ses respòstes d'ets oráculos; perque, un, de prònte y sense está preparat, no sab per quin cap les ha de prendre, ni per ahont les ha d'enfilá.

Quant me sortís qualsevòl desconegut de derrera un cap de cantó y sense retòriques me digués si li vuy dexá una dobla de vint, es segú que'm donaria un susto des més gròssos, però sempre li podria dí ó que no me fas amb gent de tantes campanilles, ó que no la tench... dexadora; però preguntarme si som mòrt ó viu, amb tants de motius com me sobran per está cansat y mòrt, y tants pòchs com ne tench per podè dí que som viu, es, francament, posarme entre s'espasa y sa paret.

Un homo qui acaba de pagá quatre tèrtes de consums y de resultes de prenda aquesta opiata en quatre parts queda mitx estarrufit; que entre matrícula y territorial, ó sia entre sangries y sangoneres, l'han posat á punt de prendre bròu; qu'han vengut á acabar-lo de balda exigintli es pago d'un parey de jornals á n'es camins de la Vila, ó lo qu'es igual y per ventura més hò de sofrí, li han plantat un sinapisme á cada cama y, per si axò no bastava, acaban per ferli dú á n'es clotell es vexigá de s'impueste per blat y sal, ¿qu'ha de contestá á n'es qui li pregunta si's mòrt ó viu?

Sa respòsta cau de son pès: som viu perqu'encare qu'amb péna, alen; però no me falta més que sa sempenta per fé es batagòt. Estich á ses tres pedretes. tench l'ánima que'm cau, y no me gòs mòure per pò de trepitjarlem.

Aquesta es sa principal rahó que m'ha assistit fins aquí per no xitá ni motá.

Qu'es qui son, ó preténen essè vius com una plata cridin y escriguen perque á lo ménos parlin d'ells, pòt no está sempre ben fèt; però está en mòda y lo que usa no té excusa; are qu'es qui anam mortals, cop-piu y ala baxa hajam de sortí de punt y baladretjá com esperitats, ni es fácil ni natural.

Qui no té delit no canta. Per axò m'han passat mesos sense enviá á L'IGNORANCIA cap d'es méus articlètxos buyts de conte y d'es quals bellament se pòt dí que sèt aumuts no fan barcella.

En bones mans está es pandero, pensava sempre qu'havia acabat de lletgí un número nou d'es setmanari, y per un frare no s'acabat es convent, deya cada pich que m'entravan ganes d'escruiure quatre retxetes.

Però s'indirecta m'ha ferit á n'es viu, encara que m'en quedi pòch, y per demostrá á n'es qui la m'han tirada que no tench sa pell de tant de grux que no me temi de ses poñides, he posat má á ploma per enviarlos sa méua fè de vida.

Ben mirat, ni es nou ni estrañy es procediment empleat en mí p'ets ignorants majós.

Els son ets *administradós econòmichs* y jò un *retirat* á na qui per abonarli sa paga li fan presentá es papés de tant en quant; ó, amb altres termes, tròban, y es molt just, que per enviá de franch es séu periòdich, es regulá que los escriga s'agraciat (entenguemmos, no de còs ni d'òbres) qualche coseta que pòt no valè rès, però á lo ménos fa embalum. Amb axò qualcú hey pèrt, y no som jò.

Casualment, y Déu vulga qu'en surta hé, esceptuant L'IGNORANCIA que no me còsta rès, he resòlt renegarme á rebre d'aquí endevant cap classe de papé; perque estich cansat de dú amb ells sa pòst á n'es forn, y no crech sortirné perjudicat baratant es mitx fuy que pòt tocá escruiure, un mes amb s'altre á un curt de gambals, amb tot un periòdich ahont hey pòsan lo que pensau y súan uns quants qui la sabèn llarga.

Amb so temporal que correm, si un

homo no trèu bé es bièxos, está perdut pe'sa bèca.

Per axò tench declarada guerra á mòrt á n'es papés, convensut de que molts estirian massa á plè á ca-nòstra, si no fos per ells.

Una carta, encare que may la contestin, sempre costa es dobleret d'es carté; á un diari, ó per adelantat ó per atrasat, li han de pagá tota sa suscripció, maldement se perdin la mitat d'es números p'es camí.

Encare no está aquí es rè, perque á la fi, amb aquests casos un sempre es *dueño* de doná sa pòrta p'ets uys y *cerrarse á la banda*; sino que mos investin sovint altres classes de papés que son un atach brusco á sa nòstra tranquilidat y sa sentència de mòrt de sa nòstra butxaca.

Vé es comissionat ó es satx y mos dona, gratis *por supuesto*, sa papeleta d'avís per aná á pagá dins tants de dies sa contribució tal ó qual; y no es petit es retgiró que prenim amb aquell papelet que á n'es parexe no mos havia de fé assunto, perque el mos déxan sense demanarnos rès.

Descuydemmos una mica y mos ne traginarán un'altre diguent en bones paraules que ja mos han fèt gastos, y que mos vendrán sa camia de demunt si continuam sotjant y fent es mòro.

Lo matex mos passa en sa cédula personal, incomparable adelanto d'es nòstros dies, per mèdi d'es qual es declarat persona, qualcú qui per ses séues especials circumstancies y regoneguts mèrits, deuria caminá de grapes.

No hey ha dupte de que tot adelanta.

En temps primé era molta sa gent, però pòques ses persones; avuy en dia heu son tots es caps de casa, encare que sian caps sense cervell.

A pesá de tot, jò m'aflux d'es títol que me pòt doná sa cédula personal, solement per no rèbre ni tení paperòts á dius ca-méua.

No vuy solament fé escepció d'es papé d'estat, que sòl torná papé d'estrassa, ni d'es papé moneda, que está en perill de resultá papé bañat.

UN D'ARTÁ.

¡¡JA 'U ES!!

SA REVEL-LA.

(Continuació.)

Alleugerant es còs, aquell sant homo se disposá à alleugerá s'ánima; s'axecá, y cruzantsè de brassos amb sa cara fregant sa méua, esclatá:

—¿Qu'hey tròba? ¿Qu'hey tròba, señó Pau, qu'hey tròba?

—Però, Don Tòni, si jò no sé rès.

—¿No sab rès? Ydò ja 'u sab; l'he de matá y l'he de dú à pèdre, vench de cercarló y de cercá es missè..... no los he trobats.

—Però, Don Tòni, ¿quí ha de matá?

—¿Quí? ¿Y axò me pregunta? L'he de matá à ell.

—Però, Don Tòni, ¿quí es ell?

—S' *estrafolari*, sí, señó Pau, y la s'ha de menjá, ¿la veu? la s'ha de menjá. Y m'aficava dins ets uys aquell papé mastegat qu'havia trèt amb sa pistòla.

—La llegesca, la llegesca, y llavò me dirá lo que faria. No vulga tení infants, señó Pau, no vulga tení infants.

Y esclatá amb plòrs, rebatentse demunt una cadira. Vatz aprofitá aquella *crísis*, y fent un esfòrs per no riure, vatz llegí aquella carta, esca de tant de renòu. Estava escrita demunt papé amb orla afilegranada, y deya axí:

À ESPERANCITA.

Por mis ardientes miradas,
Por seguirte hasta á misa,
Por lanzarte mi sonrisa,
Habrás visto que me agradas.

Esperanza encantadora,
Flor del humano pensil,
Azucena del abril,
Por tí mi corazon llora.

Ya sé que vives esclava
Y que mi amor es delirio,
Pero no espanta el martirio
Cuando Amor su flecha clava.

Sé que tu padre ¡tirano!!
A nuestro amor se opondrá;
¡Infeliz!!! ¿Que logrará
Si quieres darme tu mano?

Sé que lucharán con brío
Por más que á tí no te cuadre,
La estupidez de tu padre
Y el amor del pecho mio,

Y cada lágrima tuya
Será una gota de hiel
Que le haré tragar á él
Cuando la lucha concluya.

Sé, mi querida Esperanza,
Que pesa más, por desdicha,
El oro vil que tu dicha
De tu padre en la balanza.

Mi sangre hierva al pensar
Que puede hundir el platillo
La bala de un cachorrillo...
¡Perdona mi delirar!!!

Perdona, si loco ataco
De tus mayos al autor...
Si sabes lo que es amor
Sabes que te adora

PACO.

P. D.

Porque veas prenda mia
Que tus deseos acato,
Recibirás mi retrato
Sacado en fotografía.

Acabada un pich sa lectura, vatz torná comensá just per fé temps, però Don Tòni s'axecá plantantsè devant mí amb ses mans devall xèlla y esclamant:

—¿Que faria? ¿Que faria? He trobat aquesta carta dins sa piqueta de s'aygo beneyta de sa méua fiya..... he cercat més d'una hora es retrato de s' *estrafolari* y no l'he pogut trobá, ja'l deü tení ella à llòch sagrat; posaria es còll que el dú cosit dins s' *escapolari*..... Per lo manuada qu'está sa carta y per ses llagrimetes que l'han reblanida, ja se conex, señó Pau, que fa temps que s'entenen. ¡Veja quins *Pare nostros* resava ántes de adormirsè sa paloma sense fél! Gastau en confraríes y sociedats perque vos surten devòtes, y quant vos pensau qu'han prês devoció à un Sant, es Sant es un *estrafolari*..... No'l conech, però es segú que té cara d' *assesino*..... Vostè qu'ha hagut de comportá qu'anit acompanás sa méua fiya m'ho pòt dí. Ja sé que no la cerca à ella..... ell lo que cerca es sa méua suó, sa mica de llecò que un homo à fòrsa de trabay ha aplegada. Feys es ca *erissoné* tota la vida, dessustau el gènero humá, feysvos dolent per no rès, feys dá sa sanch à n'ets amichs, parents, coneguts y benefactors, privavos de fruytes primerenques, passetjau capells rars, perque llavò s'en venga un *cualquiera*, un *nonèns*, un *túdis*, un *pèrdis*, un *estrafolari*, y després d'amenassarvos amb bales de *cachorrillos* y de dirvos *tirano* y *estupit*, carrech amb sa fia y ses doblètes.

Observacions, reflexions, arguments, seguridats, notícies, *tilo*, *calaguala*, oferiments, tots aquests calmants mesclats y à fòrtes *dòssis* arribáren à serví de qualche còsa. Es cap d'una hòra no estava tranquil, però s'havia aquietat. Per acabar-lo de reblaní, Doña Tomasa (que havia tengut un ram d'histèrich oportú) va fé entrá sa séua fiya caminant à mòdo de centurió de Dijòus Sant, y amb ayre de dama jove de sainete, cada llágrima còm es puñy: y quant va essè devant son pare, que feya còm qui no l'hagués reparada, se dexá caure en sech de *jo-noyons*, va dí sa llissó xinglotada que havia après, y sense cap jurament quantre Déu ni cap promesa quantre en Paco,

me va dexá son pare fèt un *dali-bròu*. Tots es vapors nocius de sa rábia se havian condensat amb sa frescura homida de n'Esperanceta, y p'es fines-trons de sa fisonomia aquell sant homo remuyava mocadós à *té qui té*. Va comporta que jò (per pò d'un accident casual) buydás sa pistòla, que resultá carregada de sal, y sa séua señora va entrá pòch després per acabá de fé es repèl; asegurantli entre gemechs y moviments de cap, qu'encare qu'ella s'havia sospitat còsa, no li havia dit rès per no disgustarlo, y sobre tot per pò d'una desgracia, encare qu'ella sempre havia cregut qu'allò seria una bambolla de sabó.

Va fé prometre à sa séua fiya, devant tothom, que ferian vendre per *sota mà* totes ses novèl-les *alarmants*, ménos aquella d'en *Coete* que li parex moral y li agrada perque es de ses pòques en que s'enamorat fa mala fi.

Després de tanta xerradissa, plòrs, crits, desmays y tremoló de nirvis, aquella casa se tornava à pòch à pòch habitable, y just à n'aquell moment en que tocavan les onze, rompé, baix de sa finestra des despatx de Don Tòni, ahont à les hores estavam, sa revèl-la d'es glosadós que feyan rol-lada devant es portal de sa taverna d'abaix y enrevoltats de jovenèa, mestresses, *wucleros* y bergantells, vigilats d'un tròs lluny p'es dos *serenos* d'es barrio.

Me sab greu no tení eya per fé quatre corregudetes (còsa que agrada molt à la gent) per ses rotes de sa filosofia, perque are vendria còm l'anell al dit fé notá que quant à ca Don Tòni ses llengos havian calmat ets esperits, à sa taverna d'abaix ets esperits comensáren à exaltá ses llengos. ¡Profunda observació de gran enseñansa (còm moltes altres) per s'humanitat!!!...

No m'es possible per molts de motius recorda totes ses glòses. A n'es comensament d'aquella espècie de *jòchs espirituosos*, no tenian més mèrit qu'essè còm totes ses altres; *redondilles* xapades tirant cada mitat p'es séu còll, però quant es resòlis y s'aygordent posáren à *grau* aquelles testes plenes d'espònja, quant à fòrsa de such se secaren ses gargamelles, quant ses sílabes finals sonáren de cap de nás, es glosadós estavan vertaderament inspirats. Ses glòses de picat, (que supòs engenrades per sa *mà oculta* d'es sobre-posats *disidents*) ferian à n'es viu; y à n'es méu amich Don Tòni, cada una d'elles li produhia s'efecte d'una bufada de vent que péga de cara à un coniet de guix:

«Per mí deü passá el rosari
O fa vida penitent,
Tròb que mos plañy s'aygordent
El Señó Tòni es Clavari...»

«Cavallés, tothòm té tripa
Qu' amb sa fam li mòu renou:
Fanals y llengo de bòu
Per no fé rès es xaripa.»

«Amb un gènre nou tan rós
Tota la gent se pensava
Que tornaria rumbós:
Atlòts, treys es mocadós
Y li torcaréu sa bava.»

Entre glòsa y glòsa sa rol-lada d' es carré movia un escàndol de riayes, potades, crits, mansbelletes, brams, mèulos y altres imitacions vocals antartiques, que no son del cás anomená: à tot axò, à més de capetjá quant ses glòses se feyan personalíssimes, va prende Don Tòni algunes vòltes actitud d' Emperadó romá presenciant un martiri, encare que à cada uná jò el tranquilisava axí còm milló sabia, però amb sa derrera saltá de sa cadira còm un lleó picat d' escorpi.... y se torná asseure amb so cap aficat à dins ses mans. Aprofitant aquella ocasió, m' en vatx devallá resòlt à negá ses musses à dins es such de parra, però no vatx porè aturá que mentres devallava s' escalá li ensaltassen aquesta, que parexia féta amb sos baxos de sa malícia y de sa mala intenció:

«Si té es brás dret arronsat,
Conex un metget sa fiya
Qu' es bastant agoserat
Per dexarlo qualque dia,
Amb so còs del tot baldat
Y amb sa bossa ben mostía.»

A fòrsa de rahons, y de vèrbes, y de rollets y de botelles, vatx amará s' ardó poetich d' aquella gent, que còm un esbart d' estornells anáren à fé bogiòt à un' altre taverna.

Amb sos glosadós va desaparexe es truy, y haventsé fét tan tart que ja era la mal' hora, es veynats prenguéren redós per tení pòca sòn l' endema, y aquell carré va quedá amb pau y tranquilidat.

Don Tòni, acabada ja sa fòrsa moral y bastant cansada sa física, s' en havia pujat à gèure quant vatx torna à la casa, y sa méua dòna havia acompanyat à colgá n' Espérenceta.

A sa sala me vatx topá amb Doña Tomasa qu' amb aquell ayre profetich y tò d' infablidat que me fa tanta enveja, me va dí agafantme per un bras:

—¿L' ha vist, Señor Pau, amb tanta pistòla y amb tant d' escàndol?..... ydò demá dematí ja no parexera es matex ni pensarà en rès.

—¡Vostè sab fé miracles, Doña Tomasa!!

—Ca! Señor Pau, li dich que demá el tendrém tot xelest per sa fésta..... perque quant una dòna vòl, tots es recels y disgusts de s' homo quedan quant se despèrta aferrats à n' es barret de jèure, y à la fi no hey sent ni hey veu: lo que impòrta es sebrerli *posá es barret* fins à ses oreyes.

Jò qu' he vist trabayá En *Frascuolo*,
vatx quedá convensut.

L' endemá dematí, diada de sa fésta...
Però axò ja son figures d' altre sostre.

PAU DE LA PAU.

À NA MARIONA.

Còm replega volant sa papayopa
S' esència de ses flòrs,
Axí vas aplegant tu, Marionna,
S' encens de molts de còrs.

May estás tan aplé còm asseguda
En mitx d' enamorats,
Que just verdolets à sa beguda
No afinan es filats.

Aquell te diu hermosa; aquest estrella,
S' altre, bresca de mèl;
S' altre, que estarte pròp, per maravella,
Es còm qui está en el cèl:

Que son ses téues galtes dues ròses,
Ets uys, dos estelets;
Y tu, tota gojosa, paras llòses
Per agafá corets.

Un còp, pòsas per esca una mirada,
Un' altre, dolsos mots;
Y ets aucellets beneys, quant fas tibada,
Se déxan 'gafá tots.

Bé fas! segueix. Plometes de cap d' ala,
No'n tendrás moltes, no:
En canvi aplegarás, bella tenrala,
Molt de plomatigó.

Vendrà dia que vulgas fé tibada
D' un aucellet tot sòl:
Y ja no hi trobarás à s' abeurada
Sino qualque mussòl.

Are qu' hey ests à temps, pensey, Maria;
Que en comensá à allargá,
Còm sa jaya Miquèla, vendrà dia
Que 't quedarás en lá.

¿No' u creus? ¡Pitjó per tú! Si, papayona,
Segueys espipellant,
Veurás còm ets aucells al fi, Marionna,
S' en van, volant, volant.

PEXET.

XEREMIADES.

Are se motetja de si farán travessá es carré d' en Rubí amb sa placeta des Banch de s' Oli.

No mos atropellem; aquestes còses convé ferles à poch à poch.

Bé es veritat que diuen que sa casa que fá nòsa es véya y que no costaria molt.

També es véya sa volada de teules que hey ha devant la Missió, y amenassa matá qualcú, y no costaria rès retayarla, y, *per axò*, no se retaya; basta pròu que L' IGNORANCIA heu haji *perposat*.

D' avuy endevant ja sabem qu' hem de fé: proposarém tot lo contrari de lo que pensam, y axí tal vòlta quedarém servits.

Y are *perposam*, à n' es qui correspon, que concedescan dues hores (de la una à les tres des decapvespre) à n' es municipals perque puguen dormí en havè dinat, en lloch de ferlós está de plantó mirant si cauen teules ó si tiran aygo, ó si hey ha bregues.

S' entén, per dormí à ca-séua, perque en quant à dormí p' es carré, axò ja heu fan há estona.

*
**

Encara diuen que tresca per aquí un alemañy que replega escarabats per dins Mallorca.

Si cerca *escarabats mallorquins*, especials des nòstro pays, li recomanam que vaji à n' es cementeri de Son-Tritlo, y que agaf arreu ses tombes y capelles modèrnes; que entri dins ses iglesies y agaf la major part des quadros pintats dins aquest sigle; que pas per una botiga de devés es Born y sempre en trobara qualcun; que s' afich dins La Sala y n' omplirà un serró; y per fi, que guayt à n' es Seminari, y en veurá à ferfellons d' escarabats entre borres.

Si aquest alemañy en replega just uns quants de cada casta, ja pòt fé construhí una gran escarabatera, perque son molts y gròssos ets escarabats que ja crian à Mallorca; no heu deym per vanagloria.

*
**

Per no essè manco que qualsevol des periodichs de Ciutat, L' IGNORANCIA també fa à sebre que Don Juan Gilabert y Verd, d' Inca, jove *ignorant* de lo milloret que corre, ha près es grau de Missè, à s' Universidat de València.

Tot li sia enhorabona à ell y à sa séua apreciable familia.

*
**

Lectors ignorants: Si vos fan falta mòbles d' aquests *de Viena*, noltros vos sabem una conveniència. Anau à can Bernat Obrador, de Cort, qu' en té abastament d' aquests mòbles perque pogueu triá. N' hi ha de tota casta; y diu En Bernat que lós trobaréu més baratets que abans. Y llavò també sabem de bona tinta que si sou ignorants de grux de rey, y teniu bò amb la casa, no vendrà à mitx any à fé es contet.

Are, amb axò,.... voltros matexos. Ja veys que no se vos pot parlá milló.

*
**

L' Opinió y es Diari de Palma varen

matá es músich majó des Retgiment de Tetuan, à bordo des vapor *Isabel la Católica*.

L' *Àncora* dugué el Bisbe nòstro à veure ses fragates de guèrra qu' han estat dins badia.

Ni es músich es mòrt, ni el señó Bisbe ha anat à ses fragates.

Así se escribe la historia.

¡Valga que se rectificáren aquestes noticies!

*
**

Es comensat á sortir, aquests dies, un diari nou, (y van sis) titulat *El Comercio*, estampat à s' imprenta nova d' es carré de s' Aygo.

Li desitjam que no fassa aygo, sino suscripcions per llarch, molts anys de vida, si s' encamina bé, y pochs maldecaps.

*
**

Diuen que à Santa Maria hey ha un homo etzisat, y que tot es poble va en revolt per sentirlo desvarietjá.

S' asunto es que s' al-lota no 'l vol y que ses bruxes li han donat un mal bossí.

Ja 'l compatim de bon deveres y si poguessim donarli remey ni donariam; però, un cas axí, no val aygo beneyta, ni oracions ni prometènses. Tot lo més podria essé que se *desetsizás* amb un bon verdañy mal esporgat.

Qu' heu provin; no se pot pèrde rès.

*
**

Un diari ciutadá l' empren contra es *tòros*, diguentne tot lo dolent que amb justícia s' en pot dí.

Llavò, un poch més avall, afegeix, poch més ó manco: «Si per cas hey tornava havè *corridas* aquest mes qui vé, recomanam à s' Empresa que malavetgi à triá es bous qu' estigan ben grassos, y axí pegarán més bé y tendrán més brivada.»

Ben dit: donau heure à n' aquest homo: de dos y rollet.

*
**

¡Y ja 's de rahó! que hey ha pòble de Mallorca que passa devant y de bòn tròs à sa nòstra capital, no en quant à ignorancia, sino p' es camí de cèrta instrucció moral y filantropica.

Figurauvos que à una escola *libre* diuen que per amoxá ets alumnos los regalan estampes amb sos retratos de Prudhon y de Lutero. Lo raro es que aquests retratos no dudan estampats sa vida y miracles de tant bòns subjectes.

Per exemple: abaix d' en Prudhon podria haverhi aquella doctrina que escampava: *Sa propietat es un ròbo*. Y baix den Lutero: «Aquest era un frare que va penjá ets hàbits per casarsè renegant de sa Relligió. No li reseu cap Pare-nostro, perque morí condemnat.»

¡Lo hò es qu' hey haurá betzòl tant

ignorant que es capás de plantarlos à n' es capsal des llit!

¡Si nòltros heu deym, que es ciutadans quedarém enrera!

*
**

Fa caló per llarch: tothom súa y se acuba, y es qui ténen casetes ó una mica de *Son Tivoli*, per poch que sia, prènen ets atapins y fugen de Ciutat. Bé fan, ells qui poden.

Com es natural, amb aquesta estiuada, tot va calent: tot, fora una còsa, que va més freda que néu.

—¿Quina?—preguntarán alguns curiosos.

Resposta:—Ses eleccions municipals.

COVERBOS.

Un pagès que duya plét hagué d' escriure una carta à n' es séu missé.

Còm que la còsa era important, va ferne dues còpies de sa carta, posanthi aquesta postdata:

«Les hi enviy per duplicat, per si acás una d' elles s' estraviava.»

Llavò les clogué, les posá totes dues dins un sobre, y les va tirá tranquil en es corrèu.

*
**

També té gracia aquella altre carta qu' un amo pagès escrivia à n' es séu fiy estudiant:

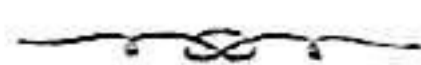
«Pere Antoni: M' han arribat males noticies ténes: sé que no estudies gayre, que no vas molt à escola, y que per axò es téus mèstres té ténen una carabassa promesa. Vesme alèrta, Pere Antoni; serva es llum dret y muda aviat de procehí, perque si 'm fas vení à Ciutat, t' hi durás sa má y dirás, òli m' hi ha caygut. Ta mare, ja pòts pensá còm está d' enfadada per amor de tú; y t' envia, d' amagat méu, un duro, perque es dia des téu Sant vajas à fé una vega amb sos quatre amichs y coneguts.—Memories, etc.»

*
**

Y vaja un' altra carta, també bona.

En temps des colera, un menestralet ciutadá escrivia à un amich séu de la pagesia:

«La còsa va malament, fiet. Per motiu d' aquesta incomunicació en que mos ténen, han pujat de tal manera es *comes-tibles*, qu' una capsas de mistos que abans valia dos centims are en còsta cinch. Are amb axò, pensa tú còm anirá tot lo demés.»

PERROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Més valen infants que malalties.*
SEMBLANSES.—1. *En que té mortés.*
2. *En que té canons.*
3. *En qu' hey ha picas.*
4. *En que ténen pinta.*

TRIÀNGUL....—*Maresch-Marés-Mare-Mar-Ma-M*
PREGUNTES...—1. *Totes ses que vòl.*
2. *Ses fadrines y ses viudes.*
3. *Essent mare Abadesa de un convent.*

ENDEVINAYA.—*Una pipa de ví.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Llosco, M. Olecrab y Un Sabatè en dilluns.*
Vuyt:—*Un Indioté, Morèu, Un Nèu, Dimòni Mut y Dos Marmolistes.*
Cinch:—*Cop-plu, Un Químich, Rafalet y Lau Tibicriste.*
Y una no més:—*Moré.*

GEROGLIFICH.

DIQA

CI AI

Et Et Et IOT aaa AKN

COLL

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una fésta de carré à n' es cementèri en dia del mòrts?
 2. ¿Y un capellá à una mònja?
 3. ¿Y un segadó à una fragata de guèrra?
 4. ¿Y es claustre de S. Francesch à una figa flò?
- MISTÉ.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que cercan es marinés en dia de mal temps; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un animallet, y sa 4.ª, lo que dúen à n' es vestit ets hòmos y ses dònas.

UN PUNXA ENEGAT.

CAVILACIÓ.

NA MARGALIDA AMÉ.

Amb ses lletres d' aquestes tres paraules compòndre un' altre nòm de dòna, sense llinatge.

Q. R.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .E .A .E .E .E.A.
X.

ENDEVINAYA.

Tu qu' ests tan destre, diguès:
¿Quina còsa serà aqueixa
Que abans de sa mare néxe,
Es séu fiyet ja la déxa
Per pò de romandre près?

UN CONRADÓ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

24 JURIOL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.